

Arrest

nr. 39 388 van 26 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 37 060 van 15 januari 2010 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker dient op 8 april 2009 een asielaanvraag in als niet-begeleide minderjarige. Hij stelt geboren te zijn op 31 december 1992 en zou 17 jaar oud zijn.

1.2 Uit het Eurodacverslag van 8 april 2009 blijkt dat verzoekers vingerafdrukken zijn genomen op 21 november 2009 te Mytilini (Griekenland).

1.3 Op 8 april 2009 wordt verzoeker onder de hoede genomen van de dienst Voogdij. Op 7 mei 2009 is door het Universitair Ziekenhuis Gent een medisch onderzoek gevoerd teneinde na te gaan of verzoeker al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medisch onderzoek luidt dat verzoeker op 7 mei 2009 de kalenderleeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De vermoedelijke leeftijd is 21,3 jaar met een SD van 1,54 jaar. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder hoede door de dienst Voogdij van rechtswege op 19 mei 2009.

1.4 Op 11 juni 2009 verzocht verweerder overeenkomstig de bepalingen van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003), aan de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.5 Via een schrijven op 13 juli 2009 en 28 juli 2009 vraagt verzoekers raadsman uitdrukkelijk aan verweerder om de asielaanvraag in België te laten onderzoeken. De raadsman verwijst naar de minderjarigheid van verzoeker en naar de problematische asiel- en opvangsituatie in Griekenland. Bij beslissing van 10 september 2009 wordt geoordeeld dat de op 3 juni 2009 ingediende originele Taskara niet in staat is de leeftijdsbeslissing te weerleggen. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

1.6 Bij gebrek aan antwoord van de Griekse asielinstanties wordt Griekenland op basis van artikel 18, §7 van de Verordening 343/2003 geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname. Dit wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken met een brief van 11 september 2009 meegedeeld aan de Griekse instanties.

1.7 Op 8 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing.

1.8 Op 14 januari 2010 vordert verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2010. Bij arrest nr. 37 060 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 januari 2010 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid omdat het moeilijk te herstellen nadeel niet of niet op afdoende wijze wordt aangetoond.

1.9 De motivering van de bestreden beslissing, met name van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2010, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten N. E. geboren te (...) van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 18(7) en 10(1) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die inwoner van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 08.04.2009 een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 21.11.2008 te Mytilini door de Griekse autoriteiten werd geregistreerd (hit Eurodac- illegale binnenkomst). Tijdens zijn verhoor op 11.06.2009 verklaarde de betrokkene dat hij het grondgebied van de lidstaten vanuit Turkije via Griekenland binnenkwam. Op 11.06.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. Artikel 18(7) van Verordening 343/2003 stipuleert dat het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden gelijk staat met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op

11.09.2009 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

In schrijven van 13.07.2009 en 28.07.2009 verzoekt de advocaat van de betrokkene dat zijn asielaanvraag in België zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Ten eerste omdat de betrokkene minderjarig is en ten tweede omdat volgens de advocaat Griekenland zijn verplichtingen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet nakomt. Ter ondersteuning wordt verwezen naar het rapport van de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa van 04.02.2009; het rapport van de Greek Refugee Council van 15.02.2009; het schrijven van het UNHCR van 02.04.2009 aan de Minister van Migratie en Asielbeleid; een rapport van Greek Refugee Council van juni 2009; rapport van BCHV van 12.06.2009 en het UNHCR-standpunt van 17.07.2009.

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (sovereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

De betrokkene verklaarde inderdaad te zijn geboren op 31.12.1992, wat impliceert dat hij minderjarig zou zijn. Onze diensten uitten twijfel betreffende deze verklaarde leeftijd. De Voogdijdienst liet op 07.05.2009 in het UZ Gent een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde: "Met de middelen die ons wetenschappelijk ter beschikking staan kunnen we met redelijke zekerheid stellen dat de heer N. E. op 07 mei 2009 de kalenderleeftijd van 18 jaar bereikt heeft. De vermoedelijke leeftijd is 21,3 jaar met een standaarddeviatie van 1,54 jaar". Op 19.05.2009 maakte de Voogdijdienst dan ook een einde aan de plaatsing onder voogdij van de betrokkene.

Op 03.06.2009 bracht de betrokkene een identiteitsbewijs ("taskara") van Afghanistan aan, dat vermeldt dat de betrokkene in 1387 (2008) 17 jaar oud was. De Voogdijdienst oordeelde dat afwijkingen tussen de medische test en door de administratie in aanmerking genomen documenten om de leeftijd aan te tonen zich binnen een redelijke marge dienen te situeren en dat een afwijking van 2,38 jaar niet als redelijk kan worden aanvaard. De Voogdijdienst besloot om die reden dat het voorgelegde document de leeftijdsbeslissing van 19.05.2009 niet weerlegt, wat betekent dat de betrokkene als meerderjarig wordt beschouwd.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel en opvang door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het

Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RVV, nr. 21.514, 16.01.2009, RVV, nr. 26.756, 30.04.2009).

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld. Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend. Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de verwerpingen van het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Betreffende de bewering dat de opvangcapaciteit voor asielzoekers in Griekenland gebrekkig is en de betrokkene bij een overdracht naar Griekenland het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM verwijzen we naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 (zaak KRS versus Verenigd Koninkrijk) dat stelt dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van Verordening 343/2003 op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en dat een verklaarde vrees voor een mogelijke schending moet gebaseerd zijn op substantiële gronden. In geval van de betrokkene moet worden opgemerkt dat ook hier geen concrete elementen worden aangebracht, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met Richtlijn 2003/9/EG, of meer algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. We benadrukken dat de Griekse instanties minstens vijf werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees is dus onvoldoende en speculatief. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor op 11.06.2009 geen melding maakte van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten.

Tijdens zijn verhoor dd. 11.06.2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende (vraag 25). Hij antwoordde dat hij naar Groot-Brittannië wilde maar dat de persoon, die zijn reis regelde, hem naar België bracht. Hij had dus geen specifieke reden om België te verkiezen voor het vragen van asiel. De betrokkene verklaarde verder geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid (vraag 26) stelde de betrokkene in goede gezondheid te zijn.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) of artikel 6 van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. De betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse autoriteiten."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift in fine vraagt om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij wijst de Raad erop dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog kosteloos zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet omdat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker geen specifieke elementen zou hebben aangehaald waarom zijn aanvraag in België moet worden behandeld; dat verzoeker geen familie in België heeft of elders in Europa en geen noemenswaardige gezondheidsproblemen heeft welke reizen zou verhinderen terwijl verzoekers raadsman in het schrijven van 13 juli 2009 en 28 juli 2009 met aandring heeft verzocht de asielaanvraag in België te behandelen en de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 3(2) van de Dublin II Verordening toe te passen, dat verzoekers raadsman hierbij heeft verwezen naar talrijke rapporten van internationale en officiële instanties waarin melding wordt gemaakt van de slechte kwaliteit van de asielprocedure in Griekenland en de gebrekkige opvang van asielzoekers; dat deze rapporten dateren van na de omzetting van de richtlijnen; dat verweerder voorbijgaat aan deze aangehaalde rapporten die dateren van vóór de bestreden beslissing en zich beperkt tot het stellen dat de richtlijnen door Griekenland zijn omgezet en er geen enkele tegenindicatie wordt aangebracht; dat ook de reden waarom België zich niet verantwoordelijk verklaart voor de asielaanvraag niet wordt gegeven; dat bovendien uit een rapport van het UNHCR van december 2009 blijkt dat aan alle lidstaten van de Europese Unie het advies wordt gegeven geen asielzoekers in het kader van de Dublinprocedure naar Griekenland terug te sturen; dat verweerder bijgevolg niet kan stellen dat verzoeker geen specifieke elementen zou hebben aangehaald waarom diens asielaanvraag in België zou moeten worden behandeld; dat de bestreden beslissing derhalve niet of onvoldoende is gemotiveerd; dat verzoeker ten slotte verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 juni 2008.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Afgeleid uit artikel 62 van de Wet van 15 december 1980;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds;

Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is er dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is;

Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;

En terwijl

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen

- en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet

- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)

- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens;

- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Minister van Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de motivering van Dienst Vreemdelingenzaken niet abstract en stereotiep mag zijn en dient aan te tonen dat er een concreet onderzoek werd gedaan naar de elementen van de zaak

(zie om. RvSt. 105.432 dd. 9 april 2002)

Dat de Raad van State in haar arrest met nummer 162.040 als volgt stelde:

“De minister of zijn gevolmachtigde kan op basis van artikel 3,2° van de Verordening nr. 343/2 003 van 18 februari 2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten worden ingediend en artikel 51/5 § 1, alinea 2 Vreemdelingenwet beslissen om een asielaanvraag te behandelen, zelfs wanneer België hiertoe, krachtens de criteria van de verordening niet verplicht is. In de uitoefening van zijn appreciatiebevoegdheid kon de Belgische

staat geen abstractie maken van het standpunt van de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen van de Verenigde Naties. Geen enkel element in de motivatie van de verwerende partij toont aan dat de hypothese waarbij verzoeker teruggestuurd zou worden naar Griekenland om daar een tweede asielaanvraag in te dienen, werd onderzocht in het licht van de aanbevelingen van de Hoge commissaris."

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hij arrest dd. 30 maart 2009, Nederlandstalige Kamer, als volgt oordeelde:

"De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;"

Dat Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 8 januari 2010 vermeldt dat verzoeker geen specifieke elementen zou hebben aangehaald waarom zijn aanvraag in België moet behandeld worden;

Dat Dienst Vreemdelingenzaken tevens stelt dat verzoeker geen familie in België heeft of elders in Europa en hij geen noemenswaardige gezondheidsproblemen heeft, welke reizen zou verhinderen;

Dat de raadsman van verzoeker zoals hoger werd uiteengezet, op datum van 13 juli 2009 en dd. 28 juli 2009, derhalve voor de bestreden beslissing, zowel per fax als per aangetekende zending schrijven overmaakte aan Dienst Vreemdelingenzaken, waarin met aandrang werd verzocht de asielaanvraag van verzoeker in België te willen behandelen en derhalve de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 3(2) van de Dublin II Verordening te willen toepassen; (stuk 2-3)

Dat in betreffend schrijven verder verwezen werd naar talrijke rapporten van internationale organisaties en officiële instanties, waarin melding wordt gemaakt van de slechte kwaliteit van de asielprocedure in Griekenland en de gebrekkige opvang van asielzoekers; (stuk 4-8)

Dat deze rapporten allen dateren van na de omzetting van de richtlijnen 2003/9/EG dd. 27 januari 2003, 2004/83/EG dd. 29 april 2004 en 2005/85/EG dd. 1 december 2005, welke door verweerster in de bestreden beslissing worden aangehaald;

Dat Dienst Vreemdelingenzaken volledig voorbijgaat aangaande de aangehaalde rapporten in het schrijven van de raadsman van verzoeker dd. 13 juli 2009 en dd. 28 juli 2009, welke dateren van voor de bestreden beslissing en zich beperkt door te stellen dat de richtlijnen door Griekenland werden omgezet en er geen enkele tegenindicatie wordt aangebracht;

Dat ook de reden waarom België zich niet verantwoordelijk verklaart voor de asielaanvraag van verzoeker niet gegeven wordt;

Dat er geenszins blijkt dat er effectief een concreet onderzoek werd gedaan naar de elementen van de voorliggende zaak, temeer nu de wantoestanden in de Griekse asielprocedure herhaaldelijk en door diverse instanties werden bekritiseerd en aangeklaagd;

Dat bovendien uit een zeer recent rapport van UNHCR van december 2009 des te meer komt vast te staan dat aan alle lidstaten van de Europese unie het advies wordt gegeven in geen geval asielzoekers in het kader van de Dublinprocedure naar Griekenland terug te sturen; (stuk 8)

Dat het argument van Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker geen specifieke elementen zou aangehaald hebben waarom diens asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden, dan ook geenszins kan overtuigen;

Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest dd. 17 juni 2009, nr. 28 804 in een gelijkaardige zaak inderdaad reeds als volgt oordeelde:

"De Raad stelt vast dat verzoeker kan gevolgd worden in zijn stelling dat de bestreden beslissing summier gemotiveerd is in vergelijking met het schrijven van de raadsvrouw van verzoeker van 24 maart 2009, dat gelijkaardig is aan het schrijven van 23 maart 2009, weergegeven in punt 2.11.

Blijkens de bestreden beslissing beperkt de gemachtigde van de minister zich prima facie tot een opsomming van internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielaanvragen en de opvang van asielzoekers, maar wordt er niet ingegaan op dat de door de raadsvrouw van verzoeker aangehaalde argumenten betreffende de gebrekkige effectiviteit van de aangehaalde internationale en Europese normen die de bescherming van de asielzoekers (theoretisch vastleggen). Verzoekster haalt zoals zij terecht opmerkt, rapporten aan van 4 februari 2009 en 15 februari 2009 die dateren van na de omzetting in de Griekse nationale wetgeving van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijnen in de periode van november 2007 tot november 2008. Aangezien

blijkens de bestreden beslissing geen garanties gevraagd werden aangaande de behandeling van de asielaanvraag en opvang van verzoeker, kwam het de gemachtigde van de minister toe afdoende te antwoorden op de door de raadvrouw van verzoeker aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de gebrekkige toegang tot en kwaliteit van de asielprocedure alsook de gebrekkige opvang van asielzoekers in Griekenland; Voor wat betreft het verweer van de verwerende partij weergegeven in punt 2.10 dient de Raad vast te stellen dat er geen concrete maatregelen worden weergegeven in de bestreden beslissing die zouden wijzen op een verbetering in de effectiviteit van de aangehaalde internationale en Europese normen die de bescherming van de asielzoekers vastleggen; Ook in het kader van een prima facie wettigheidstoetsing kan de Raad geen rekening houden met een aposteriori-motivering van een bestreden beslissing in een nota niet bemerkende.

Uit het voorgaande blijkt dat het besproken onderdeel van het middel ernstig is en dat de bestreden beslissing prima facie niet deugdelijk gemotiveerd lijkt te zijn.” (stuk 4)

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoekster aantasten, en in verdere orde zijn leven en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen;”

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 18, punt 7 en 10, punt 1 van de Verordening 343/2003 en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt.

Waar verzoeker stelt dat hij wel degelijk specifieke elementen heeft aangehaald waarom zijn aanvraag in België moet worden behandeld en verwijst naar het schrijven van zijn raadsman van 13 juli 2009 en 28 juli 2009 en met aandrang heeft verzocht om artikel 3 (2) van de Verordening 343/2003/EG toe te passen stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk het volgende is geantwoord:

“Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (sovereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast. De betrokkene verklaarde inderdaad te zijn geboren op 31.12.1992, wat impliceert dat hij minderjarig zou zijn. Onze diensten uitten twijfel betreffende deze verklaarde leeftijd. De Voogdijdienst liet op 07.05.2009 in het UZ Gent een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde : "Met de middelen die ons wetenschappelijk ter beschikking staan kunnen we met redelijke zekerheid stellen dat de heer N. E. op 07 mei 2009 de kalenderleeftijd van 18 jaar bereikt heeft. De vermoedelijke leeftijd is 21,3 jaar met een

standaarddeviatie van 1,54 jaar". Op 19.05.2009 maakte de Voogdijdienst dan ook een einde aan de plaatsing onder voogdij van de betrokkene. Op 03.06.2009 bracht de betrokkene een identiteitsbewijs ("taskara") van Afghanistan aan, dat vermeldt dat de betrokkene in 1387 (2008) 17 jaar oud was. De Voogdijdienst oordeelde dat afwijkingen tussen de medische test en door de administratie in aanmerking genomen documenten om de leeftijd aan te tonen zich binnen een redelijke marge dienen te situeren en dat een afwijking van 2,38 jaar niet als redelijk kan worden aanvaard. De Voogdijdienst besloot om die reden dat het voorgelegde document de leeftijdsbeslissing van 19.05.2009 niet weerlegt, wat betekent dat de betrokkene als meerderjarig wordt beschouwd. Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel en opvang door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 21.980 van 26.01.2009). Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RVV, nr. 21.514, 16.01.2009, RVV, nr. 26.756, 30.04.2009). Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld. Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend. Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de verwerpingen van het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen. Betreffende de bewering dat de opvangcapaciteit voor asielzoekers in Griekenland gebrekkig is en de betrokkene bij een overdracht naar Griekenland het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM verwijzen we naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 (zaak KRS versus Verenigd Koninkrijk) dat stelt dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van Verordening 343/2003 op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en dat een verklaarde vrees voor een mogelijke schending moet gebaseerd zijn op substantiële gronden. In geval van de betrokkene moet worden opgemerkt dat ook hier geen concrete elementen worden aangebracht, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met Richtlijn 2003/9/EG, of meer algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. We benadrukken dat de Griekse instanties minstens vijf werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Een loutere verklaring

van een dergelijke vrees is dus onvoldoende en speculatief. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor op 11.06.2009 geen melding maakte van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten. Tijdens zijn verhoor dd. 11.06.2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende (vraag 25). Hij antwoordde dat hij naar Groot-Brittannië wilde maar dat de persoon, die zijn reis regelde, hem naar België bracht. Hij had dus geen specifieke reden om België te verkiezen voor het vragen van asiel. De betrokkene verklaarde verder geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid (vraag 26) stelde de betrokkene in goede gezondheid te zijn. Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) of artikel 6 van Verordening 343/2003."

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad vooreerst op dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de asielaanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In de mate dat verzoeker van oordeel is dat verweerder in de beslissing ten onrechte heeft gemotiveerd dat uit niets blijkt dat de omzetting van deze richtlijnen niet correct zou zijn gebeurd en verwijst naar een nota van het UNHCR van december 2009 en andere rapporten waaruit zou blijken dat de omzetting niet correct gebeurde, in de zin dat de omzetting in de praktijk uitblijft, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenwel slechts vaststellen dat uit de door verzoeker ingediende stukken niet kan worden afgeleid dat de omzetting van de Europese richtlijnen in Griekenland niet correct zou zijn gebeurd en dient te duiden dat uit het feit dat een aantal organisaties kritiek hebben op de toepassing in de praktijk van de Griekse wetgeving niet zonder meer kan worden gereduceerd dat de Europese reglementering onvoldoende of verkeerd is geïmplementeerd in de Griekse nationale wetgeving. De vaststelling dat er in bepaalde gevallen functionele tekortkomingen zijn bij de toepassing van de Griekse asiel- en opvangwetgeving staat er niet aan in de weg dat een vreemdeling zich wel kan beroepen op deze wetgeving en, indien dit zou zijn vereist, zelfs op de directe werking van de Europese richtlijnen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden geregistreerd te Mytilini (Griekenland) op 21 november 2008. Verzoeker voert geen reden aan waarom hij naar aanleiding van de vingerafdrukafname of later tijdens zijn verblijf in Griekenland in de onmogelijkheid zou zijn geweest om een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in Griekenland in de onmogelijkheid was om zich te laten registreren als asielzoeker aangezien hij nergens meldt hiertoe ook maar enige poging te hebben ondernomen, laat staan waarom hem dit werd geweigerd dan wel onmogelijk gemaakt. In tegendeel, uit het verhoor van 11 juni 2009 blijkt dat verzoeker naar Groot-Brittannië wilde maar dat de persoon die zijn reis regelde hem naar België bracht. Verzoeker had bijgevolg geen specifieke reden om België te verkiezen voor het vragen van asiel.

Verzoeker brengt geen concrete aanwijzingen bij, laat staan bewijzen, die aantonen dat hij het risico loopt om slachtoffer te worden van het gebrekkig functioneren van de opvang, registratie en behandeling van asielzoekers in Griekenland en dat de asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Griekenland kan worden behandeld. Hij maakt dit niet aannemelijk aan de hand van enkele algemene rapporten die op geen enkele wijze in verband worden gebracht met hemzelf. Uit de feiten in het administratief dossier blijkt dat verzoeker het grondgebied van de lidstaten vanuit Turkije via Griekenland binnenkwam, dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland en evenmin een poging daartoe heeft ondernomen.

In de mate verzoeker betoogt dat het feit dat hij in Griekenland zijn asielaanvraag mag indienen niet toelaat te besluiten dat alle rechtsregels zullen worden gerespecteerd bij de behandeling van zijn asielverzoek, merkt de Raad op dat indien verzoeker –nadat zijn asielverzoek zal zijn behandeld door de Griekse autoriteiten, zou menen dat zijn rechten op een of andere wijze zijn geschaad, hij een

beroep kan doen op de Griekse en supranationale rechterlijke instanties. Het komt de Raad evenwel in casu niet toe om over te gaan tot de vernietiging van een door een Belgische overheid genomen beslissing op basis van de loutere veronderstelling dat een buitenlands bestuur bij het nemen van een latere beslissing een rechtsnorm zou kunnen miskennen.

Met betrekking tot de aanbeveling van het UNHCR merkt de Raad verder op dat het UNHCR slechts een bepaalde gedragslijn kan aanbevelen doch het bestuur geen verplichting heeft op deze aanbeveling in te gaan. In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3, punt 2 van de Verordening 343/2003 geboden mogelijkheid. Zo wordt gemotiveerd dat verzoeker in Griekenland zijn asielaanvraag zal behandeld zien overeenkomstig de criteria van de Conventie van Genève, dat niet blijkt dat de Griekse autoriteiten hem zullen blootstellen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en dat er geen redenen van familiale of medische aard zijn waardoor een behandeling van het asielverzoek in België zou zijn aangewezen. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt overigens dat verweerder niet enkel rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker en het schrijven van zijn raadsman doch tevens aandacht heeft besteed aan de situatie op het terrein in Griekenland en dit ondanks het feit dat verzoeker zelf hieromtrent geen enkele bemerking heeft gemaakt. Verzoeker geeft aan niet akkoord te zijn met de conclusies van verweerder in de bestreden beslissing maar toont hiermee geen schending van de materiële motiveringsverplichting aan.

Door te verwijzen naar een arrest van de Raad dat werd uitgesproken in situaties die niet volledig vergelijkbaar zijn met voorliggende zaak maakt verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk. Er dient trouwens te worden benadrukt dat in het continentale rechtssysteem arresten geen precedentwaarde hebben.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van verweerder volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen en dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

In de mate waarin verzoeker ook de schending heeft aangevoerd van artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze deze verdragsbepalingen in casu worden geschonden door de bestreden beslissing.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de Verordening 343/2003/EG, in samenlezing met artikel 33 van de Conventie van 12 augustus 1949 van Genève betreffende de bescherming van burgers in oorlogstijd en in samenlezing met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens omdat de nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; dat in de bestreden beslissing geen passende belangenafweging is gemaakt en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen; dat geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Griekenland en verzoeker riskeert een onmenselijke behandeling te moeten ondergaan; dat uit de voorgelegde rapporten blijkt dat de kwaliteit van de asielprocedure in Griekenland bijzonder slecht is en de opvang te wensen overlaat; dat verwezen wordt naar het verslag van de vertegenwoordigers van het European Committee for the Prevention of Torture waarin de erbarmelijke toestanden in de detentiecentra en de behandeling van asielzoekers wordt aangeklaagd; dat uit dit verslag ook blijkt dat de detentieomstandigheden van vreemdelingen verslechterd zijn in vergelijking met een vorig bezoek in 2005; dat tevens talloze gevallen van mishandeling en foltering worden beschreven in het verslag; dat het Comité besluit dat geen enkel detentiecentrum voldoet aan de minimaal vereiste normen; dat ook wordt verwezen naar het rapport van december 2008 en van 4 februari 2009 van de mensenrechtencommissaris Hammarberg; dat uit meerdere rapporten blijkt dat Griekenland zijn verplichtingen voortvloeiend uit de Europese richtlijnen en verordeningen niet naleeft; dat dit eveneens wordt bevestigd in het UNHCR standpunt van 9 juli 2007; dat het UNHCR op 15 april 2008 haar mening dienaangaande verder actualiseerde en de lidstaten verzoekt de soevereiniteitsclausule toe te passen; dat het UNHCR dit op 2 april 2009 nogmaals heeft

bevestigd; dat in een arrest van 19 april 2007 het Europees Hof van Justitie besloot dat Griekenland zijn verplichtingen voortkomend uit de opvangrichtlijn 2003/9 niet nakwam; dat de argumentatie van Dienst Vreemdelingenzaken als zouden de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG, de richtlijn 2004/83/EG en de richtlijn 2005/85/EG in hun nationaal recht hebben omgezet en dat deze omzetting correct zou zijn gebeurd niet kan overtuigen; dat integendeel uit verschillende rapporten blijkt dat de toekenninggraad van bescherming aan asielzoekers in Griekenland nog geen 1% is; dat uit de rapporten blijkt dat er geen enkele garantie is dat de beslissing inzake de asielaanvraag van verzoeker in Griekenland zal worden genomen op eenzelfde objectieve manier als in België; dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds herhaaldelijk als dusdanig oordeelde; dat de kans groot is dat het refoulementverbod zal worden geschonden; dat het UNHCR in een rapport van december 2009 adviseert om geen asielzoekers naar Griekenland terug te sturen; dat zulks indruist tegen artikel 3 van het EVRM en het beginsel van zorgvuldigheid en evenredigheid.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Afgeleid uit de schending van artikel 3 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten worden ingediend (Dublin II verordening) in samenlezing met artikel 33 van de Conventie van 12 augustus 1949 van Genève betreffende de bescherming van burgers in oorlogstijd (Vierde conventie van Genève) en in samenlezing met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijk omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat de bestreden beslissing een gedwongen terugkeer inhoudt naar Griekenland, waar zoals uit de bestreden blijkt door verzoeker nog geen asielprocedure werd opgestart.

Dat geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Griekenland en de situatie van verzoeker;

Dat verzoeker inderdaad riskeert een onmenselijke behandeling te moeten ondergaan;

Dat Dienst Vreemdelingenzaken zich verschuilt achter de Dublin II Verordening en verzoeker wenst terug te sturen naar Griekenland waarvan kan worden aangenomen dat deze verzoeker zal uitwijzen en dat verzoeker aan een onmenselijke behandeling zal onderwerpen;

Dat inderdaad uit de voorgelegde rapporten blijkt dat de kwaliteit van de asielprocedure in Griekenland bijzonder slecht is en de opvang van asielzoekers te wensen overlaat; (stuk 4-8)

In het verslag van het bezoek aan Griekenland van vertegenwoordigers van het European Committee for the Prevention of Torture and inhuman or Degrading Treatment or Punishment spreekt men zich onder meer uit over de erbarmelijke toestanden in de detentiecentra en de behandeling van asielzoekers en verklaart men:

“Persons deprived of their liberty by law enforcement officials in Greece run a real risk.

However, it would appear that, despite the repeated recommendations of the Committee, the Greek authorities have not afforded this matter the serious attention it merits”.

Dat uit het verslag dan ook blijkt dat de detentieomstandigheden van vreemdelingen verslechterd zijn in vergelijking met een vorig bezoek in 2005; Bovendien blijkt dat de gesignaleerde tekortkomingen steeds ernstiger worden en geen van de eerdere aanbevelingen van 2005 werden opgevolgd; Tevens werden talloze gevallen van mishandeling en foltering beschreven;

Dat het Comité verder besluit dat geen enkel detentiecentrum voldoet aan de minimaal vereiste normen, en dit ondanks de aanbevelingen geuit in het voorgaande verslag en de nieuwe beschikkingen in het Grieks recht; (CPT, Report to the Government of Greece on the visit to Greece carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, 8 February 2008)

Dat in december 2008 de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa, de Heer Hammarberg, naar Griekenland is gegaan en een rapport heeft uitgebracht op 4 februari 2009.

In dit rapport staat genoteerd:

“The Commissioner had noted with interest that in 2007 and 2008 there have been certain positive developments in Greek refugee legislation. (...) However, the Commissioner regrets to express his serious concern at the lack of evidence indicating any positive developments in the practice relating to refugee protection;”

Dat verder uit meerdere rapporten blijkt dat Griekenland zijn verplichtingen voortvloeiend uit Europese richtlijnen en Verordeningen niet naleeft;

Dat UNHC in haar standpunt van 9 juli 2007, "The return to Greece of asylum-seekers with 'interrupted claims' en in een begeleidende brief bevestigt dat Griekenland niet in orde is m.b.t. het naleven van de verschillende Europese Richtlijnen en Verordeningen;

Dat UNHCR op 15 april 2008 haar mening dienaangaande verder actualiseerde en de lidstaten verzoekt de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 3 van de verordening toe te passen. Zie "In view of EU Member States' obligation to ensure access to fair and effective asylum procedures, including in cases subject to the Dublin Regulation, UNHCR advises Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under Dublin Regulation until further notice. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2,) of the Dublin Regulation, allowing States to examine an asylum application lodged even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in this Regulation." (§26).

Dat UNHCR op 2 april 2009 bevestigde dat dit standpunt van 15 april 2008 nog steeds actueel is;

Dat in 2007 het Europees Hof van Justitie al werd aangesproken door de Europese Commissie om te onderzoeken of Griekenland zijn verplichtingen inzake de opvang van vluchtelingen nakwam. In een arrest van 19 april 2007 besloot het Hof dat de Helleense Republiek zijn verplichtingen, voortkomend uit de "Opvangrichtlijn" 2003/9/EC, niet nakwam (Commission of the European Communities v. Hellenic Republic. C-72/06; 2007 IC 96/26. European Union: European Court of Justice. 19 April 2007.);

Dat ondanks het feit dat de Griekse autoriteiten aangeven de Opvangrichtlijn sedert november 2007 te hebben omgezet, het UNHCR het volgende heeft vastgesteld:

"The extremely limited reception facilities for asylum-seekers as this situation is seriously compromising the full implementation of the Presidential Decree on the Reception Conditions and urges the Government of Greece to promptly issue the awaited ministerie!

Dat de argumentatie van Dienst Vreemdelingenzaken, als zouden de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG, de richtlijn 2004/83/EG en de richtlijn 2005/85/EG in hun nationaal recht hebben omgezet en als zouden er geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou gebeurd zijn dan ook niet kan overtuigen, integendeel;

Uit verschillende rapporten blijkt dat de toekenninggraad van bescherming aan asielzoekers in Griekenland nog geen 1 % is;

Dat dit onder meer blijkt uit het verslag van de European Council on refugees and exiles:

"Refugees recognition rates in Greece are the lowest in the EU: According to figures provided officially to UNHCR by the Greek authorities, Greece gave the green light to only 0.04% of requests last year, 0.05% in 2006 and recognized only 39 and 11 refugees in 2005 and 2004 respectively. Iraqi asylum seekers also face widely divergent treatment depending upon where their claims are considered. In 2007, recognition rates at first instance were 0% in Greece, and 87.5% in Cyprus, 85% in Germany en 82% in Sweden. Although here are currently more than 20,000 asylum seekers in Greece, reception centres have places for fewer than 800, and conditions in those centres often fall far short of European standards." (ECRE, Background information. Transfer of asylum seekers to Greece. Who is responsible for examining asylum claims in the EU?)

Dat talrijke rapporten en oproepen tot schorsing van een overdracht naar Griekenland, gepubliceerd door verscheidene NGO's, getuigen van grove leemtes in de behandeling van asielaanvragen en inzake de omstandigheden van opvang van asielzoekers, alsook onderstrepen ze het risico op uitwijzing en de slechte behandeling waaraan deze personen onderworpen worden;

Dat uit de diverse rapporten duidelijk blijkt dat een zorgvuldige procedure in Griekenland niet gewaarborgd is en dat asielzoekers aldus niet de garanties hebben dat in Griekenland op zorgvuldige wijze zal beoordeeld worden of zij te vrezen hebben voor refoulement bij terugkeer naar hun land van afkomst;

Dat er dan ook geen enkele garantie is dat de beslissing inzake de asielaanvraag van verzoeker in Griekenland zal worden genomen op eenzelfde objectieve manier;

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds herhaaldelijk als dusdanig oordeelde: (ondermeer arrest n°2769 dd. 19 oktober 2007, arrest n° 9796 dd. 10 april 2008, arrest n°12.004 dd. 29mei2008, arrest n°18176 dd. 31 oktober 2008, arrest n°18.597 dd. 10 november 2008)

Dat bij uitwijzing van verzoeker de kans groot is dat het refoulement-verbod in hoofde van verzoeker zal worden geschonden; Zoals hoger blijkt zijn er in Griekenland onvoldoende garanties dat verzoeker ter plaatse asiel kan aanvragen en dat deze effectief en uitvoerig in behandeling zal worden genomen;

Dat UNHCR bovendien in een recent rapport van december 2009 alle landen van de Europese Unie adviseert geen asielzoekers in het kader van de Dublinprocedure naar Griekenland terug te sturen! (stuk 8)

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens, waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Dat zulks eveneens indruist tegen het beginsel van zorgvuldigheid en evenredigheid;”

3.4 Artikel 3 van de Verordening 343/2003/EG voorziet duidelijk dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielverzoek dat werd ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek volgens de in hoofdstuk II van de Verordening 343/2003/EG vastgestelde criteria.

Er moet daarnaast worden opgemerkt dat artikel 3.2 van de Verordening 343/2003/EG (“de soevereiniteitsclausule”) in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Verweerder heeft de verklaringen van verzoeker, het schrijven van zijn raadsman en de situatie in Griekenland beoordeeld en heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven waarom hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de Verordening 343/2003/EG vervatte mogelijkheid. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom verweerder geen beroep wenst te doen op de proceduremogelijkheid die is opgenomen in artikel 3.2 van de Verordening 343/2003/EG en stelt de situatie in Griekenland anders te beoordelen, laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 33 van het Verdrag IV Betreffende de bescherming van burgers in tijd van oorlog, 12 augustus 1949. Artikel 33 van deze voormelde Conventie bepaalt: *“Geen beschermde persoon kan worden gestraft voor een strafbaar feit dat hij of zij niet persoonlijk heeft begaan. Collectieve straffen en ook alle maatregelen van terrorisme of van intimidatie zijn verboden. Plundering is verboden. Represailles tegen beschermde personen en hun bezittingen zijn verboden.”* Er kan niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 33 van de “Vierde conventie van Genève” kan hebben geschonden. In de mate verzoeker doelt op het verbod tot uitzetting of terugleiding, daar waar verzoeker verweerder immers verwijt het “refoulement-verbod” niet te hebben beoordeeld, wijst de Raad er op dat het refoulement-verbod is opgenomen in artikel 33, eerste lid van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie). Deze bepaling luidt als volgt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker wordt teruggestuurd naar Griekenland en verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn leven of zijn vrijheid in deze lidstaat van de Europese Unie bedreigd zou zijn *“op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging”*.

Aangezien geen schending van artikel 33, eerste lid van de Vluchtelingenconventie aannemelijk wordt gemaakt, kan niet worden gesteld dat uit een miskenning van deze bepaling ook een schending van artikel 3 van het EVRM voortvloeit.

Verzoeker lijkt verder te willen aangeven dat, doordat de Belgische overheid weigert zijn asielverzoek te behandelen, hij verplicht is zich naar Griekenland te begeven alwaar hij zal worden onderworpen aan handelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM. Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat hij in se aanvoert dat hij in Griekenland niet de kans zal hebben om een asielaanvraag in te dienen en dat, indien hij deze mogelijkheid toch zou hebben, deze aanvraag niet of niet correct zal worden behandeld. Hij meent derhalve dat hij dreigt te worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst –waar zijn fysieke integriteit in gevaar is- zonder dat zijn asielmotieven werden onderzocht. Daarnaast stelt hij dat hij in Griekenland niet zal kunnen genieten van een degelijke opvang en dreigt te worden opgesloten in onaanvaardbare omstandigheden.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken

op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961, RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de omstandigheden in een aantal detentiecentra in Griekenland effectief ter discussie staan. De aangebrachte stukken laten echter niet toe vast te stellen dat de situatie in de luchthaven van Athene –waar verzoeker volgens de bewoordingen van de bestreden beslissing bij zijn aankomst in Griekenland kortstondig dient te verblijven tot de opvangprocedure is geregeld- van die aard is dat kan worden gesproken van een risico dat verzoeker zal worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen. Aangezien verzoeker tijdens zijn verblijf in Griekenland in het verleden, thans in zijn verklaring geen melding heeft gemaakt over onmenselijke omstandigheden, kan niet worden ingezien waarom dit nu plots wel het geval zou zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen enkele bemerking maakte over de situatie in Griekenland. Er mag dus worden verondersteld dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Griekenland niet onderworpen werd aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Van een vreemdeling die wel aan dergelijke maatregelen onderworpen werd, kan immers verwacht worden dat hij deze meedeelt wanneer hij in een ander land een beschermingsstatus vraagt. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat verweerder heeft nagelaten in de bestreden beslissing de door hem aangebrachte argumenten te weerleggen.

Verzoeker verwijst naar allerhande documenten waaruit moet blijken dat de behandeling van de asielaanvragen en de opvang in Griekenland nog kan worden geoptimaliseerd en herhaalt dat de motivering in de bestreden beslissing ontoereikend is.

De Raad wijst er nogmaals op dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven dat de richtlijn 2003/9/EG, de richtlijn 2004/83/EG en de richtlijn 2005/85/EG in het Griekse recht zijn omgezet. De stukken die aan de Raad werden overgelegd leren dat de richtlijn 2003/9/EG in het Griekse recht werden omgezet en dat de Griekse autoriteiten naar aanleiding van een kritisch verslag formeel bevestigden dat een asielzoeker een recht op gedegen opvang kan laten gelden. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basishoudingen die in de richtlijn 2003/9/EG worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives”*) en dat indien de Griekse overheden alsnog in de praktijk in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die worden gegarandeerd door de richtlijnen hoe dan ook via gerechtelijke weg kan worden afgedwongen (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill- treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.”*). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de Belgische overheden de Griekse autoriteiten ten minste vijf werkdagen vooraf in kennis zullen stellen van de overdracht van betrokkene. De Griekse autoriteiten zijn bijgevolg op de hoogte van de komst van verzoeker en weten dat de persoon die zij op de luchthaven dienen op te vangen een asielverzoek wenst in te dienen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de problemen die eigen zijn aan de onaangekondigde komst van grote groepen vreemdelingen en de problemen die deze personen ondervinden om op korte termijn hun asielverzoek te laten registreren. Er kan bijgevolg niet worden besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM en evenmin van het ‘non-refoulement’ beginsel.

Waar verzoeker verwijst naar het CPT rapport van 30 juni 2009 met betrekking tot het bezoek van een vertegenwoordiger van de Raad van Europa in Griekenland in de periode van 23 tot 29 september 2008 merkt de Raad op dat verzoeker geen overtuigende actuele informatie aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat hij bij zijn terugkeer naar Griekenland voor langere tijd zal worden ondergebracht in een van de detentiecentra die niet aan een aantal basishoudingen zouden voldoen. Hij kan daarom ter onderbouwing van zijn bewering dat hij in Griekenland zal worden onderworpen aan foltering en vernederende en mensonterende behandelingen niet dienstig verwijzen naar de omstandigheden zoals deze in het verleden in een aantal van deze centra werden vastgesteld. De Raad dient verder met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen opvangproblematiek vast te stellen dat verzoeker op geen enkele wijze heeft aangegeven Griekenland te hebben verlaten omdat zijn opvang er niet werd

gewaarborgd. Het feit op zich dat uit een verslag kan worden afgeleid dat er zich in Griekenland –net zoals in België trouwens- op het terrein nog een aantal praktische problemen stellen die verbonden zijn aan de massale en onaangekondigde komst van grote groepen vreemdelingen, laat op zich ook niet toe om te besluiten dat er een risico bestaat dat verzoeker in een situatie zal worden gebracht die van aard is dat er effectief kan worden gesproken van een foltering of een vernederende behandeling of bestraffing. Daarnaast moet nogmaals worden verwezen naar de richtlijn 2003/09/EG en de omzetting van de bepalingen van deze richtlijn in de Griekse nationale wetgeving, zodat verzoeker in Griekenland steeds een aangepaste opvang kan opeisen en waar nodig deze via gerechtelijke weg kan afdwingen.

De Raad wijst er voorts op dat gelet op de aanpassingen die doorgevoerd werden aan de Griekse asielwetgeving, verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar allerhande verslagen van gouvernementele en niet gouvernementele organisatie en naar een arrest van 19 april 2007 van het Hof van Justitie, dat slechts de problemen die voortkwamen uit de oude Griekse asielwetgeving bespreekt en waarvan de actualiteitswaarde niet langer blijkt. De verwijzing naar de door de Europese Commissie bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen tegen Griekenland ingeleide procedure is evenmin dienstig aangezien deze procedure van de rol werd geschrapt nadat Griekenland zijn asielwetgeving aanpaste.

Het feit dat een aantal rechtscolleges in het kader van procedures in kort geding procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist hebben geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de Verordening 343/2003/EG de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen, maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar zijn land van herkomst zonder dat zijn asielverzoek zou worden behandeld of dat hij het slachtoffer zou kunnen worden van handelingen die als voldoende zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om ze te kunnen omschrijven als mensenrechtenschendingen in Griekenland.

Dat met betrekking tot de de beschouwingen waarbij wordt verwezen naar arresten uitgesproken door de Raad en de aanbeveling van het UNHCR om geen asielzoekers in het kader van de Dublinprocedure naar Griekenland terug te sturen, wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

Ook door toe te lichten dat het percentage aan vreemdelingen dat erkend wordt als vluchteling in Griekenland verschillend is van dat in andere lidstaten, vloeit niet noodzakelijkerwijze voort dat de Griekse autoriteiten de op Europees niveau vastgelegde regels niet correct toepassen in de praktijk. Binnen het vastgelegde kader is het de verschillende lidstaten immers toegelaten om een ruimere invulling te geven aan de voorziene beschermingsstatuten. Het feit dat een lidstaat zich strikter houdt aan de voorgeschreven minimumnorm houdt evenwel niet in dat deze norm wordt miskend. Daarenboven moet worden geduimd dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht en dat het erkenningspercentage uiteraard ook is gekoppeld aan de achtergrond van de vreemdelingen die een asielverzoek indienen. Door te verwijzen naar kwantitatieve gegevens wordt geen inbreuk op de door verzoeker aangevoerde regels aangetoond.

De argumentatie van verzoeker laat derhalve niet toe enige schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 33 van de Vluchtelingenconventie vast te stellen. Zijn uiteenzetting laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Verzoeker stelt voorts ten onrechte dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben miskend, wat impliceert dat hij van oordeel is dat verweerder de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en dat deze beslissing niet werd gestoeld op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954 en RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder niet enkel rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker doch tevens met de brieven van zijn raadsman en de situatie op het terrein in Griekenland en dit ondanks het feit dat verzoeker over die situatie geen enkele bemerking heeft gemaakt. Verzoeker geeft aan niet akkoord te zijn met de conclusie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, maar toont hiermee geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Evenmin blijkt dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

Nu geen kennelijke wanverhouding is aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwt en het dispositief van de beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Ter terechtzitting wijst de raadsvrouw van verzoeker op het feit dat, alhoewel verzoeker is overgebracht naar Griekenland, hij toch zijn belang behoudt aangezien hij 'gedwongen' is verwijderd. De raadsvrouw van verweerder is niet op de hoogte van een effectieve overbrenging naar Griekenland maar wijst op het ter zitting ingediende stuk waaruit blijkt dat indien verzoeker effectief het vliegtuig naar Athene op 20 januari 2010 heeft genomen, dit zonder escorte is gebeurd en er bijgevolg geen sprake is van een 'gedwongen' repatriëring. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat los van de vraag of de repatriëring naar Griekenland gedwongen is gebeurd, verzoeker in elk geval zijn belang behoudt in de vordering tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN